

falde, i hvilke der er søgt Efterbevilling af flere Aar forud afholdte Udgifter, at det ogsaa der kunde stille sig saaledes, at det er et Folkething, der har bevilliget, hvad der er passeret, medens et andet Folkething sab. Denne indfastebe Bemærkning, tror jeg derfor, er uden al Betydning; men derfor forekommer det mig høist mærkeligt at ville trække en saa stærk Grænse mellem de Bevillinger, der her er Tale om, Efterbevillinger af allerede afholdte Udgifter og Afgjørelsen af, om et Regnskab kan passere eller ikke. Jeg ser ikke rettere, end at det i Realiteten kommer ud paa Et og det Samme. Pengene ere i begge Tilfælde givne ud; det er to forskjellige Former, hvorunder Dechargen gives eller ikke gives. Den ærede Ordfører gjorde sig stor Umage for at ville godtgjøre, at der med Hensyn til den første og sidste Periode, de 14 Aar fra 1849—63 og de 18 Aar efter fra 1863 til nu, ikke var nogen Forskjel paa den Maade, hvorpaa man havde behandlet Spørgsmaalet om allerede afholdte Udgifter. Den ærede Ordfører kom til det Resultat, at man i Virkeligheden i den sidste Periode ligesom i den første havde forment at anse det nødvendigt at forelægge en Tillægsbevilling og forlange Efterbevilling for det, som allerede var forud udgivet, og at det kun var et Tilfælde, at man efter 1863 havde faaet disse Tillægsbevillinger i rette Tid. Det holder aldeles ikke Stik. Dersom de ærede Medlemmer have i Erindring, hvad den ærede Ordfører selv begyndte med i sit første Foredrag, ville de have været opmærksomme paa, at man f. Ex. for det Aar 1853—54, altsaa i den første Periode, fik ikke mindre end 3 Tillægsbevillingslove. Det gik saaledes til, at man den 15de April 1854 først fik en regulær Tillægsbevillingslov for 1853—54. Efter den ærede Ordførers Mening kunde man altsaa dermed være færdig; men det troede man ingenlunde, at man var; thi man tog endnu en Tillægsbevillingslov for 1853—54 Aaret efter under 7de April, og ikke engang dermed var man nøiet, men man tog endnu en lille Tillægsbevillingslov under 13de April 1855. Man ansaa det altsaa ikke tilstrækkeligt at have faaet Tillægsbevilling for det Aar, men ansaa det fornødent at faae Villigelse for Alt, hvad man havde udgivet uden Bevilling. Det var det, der karakterisere den første Periode, og som man ikke ansaa for nødvendigt i den anden. Den ærede Ordfører mente rigtignok, at alle Finantsministre lige til mig havde tagtaget dette; men han maa da have overhørt eller ikke have anerkjendt Rigtigheden af, hvad jeg før bemærkede, at man stadig paa de aflagte Statsregnskaber vil finde Poster opførte, som hverken have nogen Hjemmel i en Finantslov eller i en Tillægsbevillingslov — naar jeg siger stadig, mener jeg jevnlig — men som ikke desto mindre have faaet Lov til at passere, og for hvilke man ikke har anset det fornø-

dent at faae gjentagen Bevilling eller at faae tilveiebragt Bevilling ved senere at optage dem paa en Tillægsbevillingslov. Det er altsaa det, der karakteriserer de to Perioder. I den første ansaa man det nødvendigt at faae alle uden Bevilling udgivne Penge efterbevillige, i den anden blev det ikke anset for nødvendigt, og det hverken fra Rigsdagens eller Regjeringens Side. Som sagt, mig forekommer det, som om den ærede Ordfører gjør sig en mig uforklarlig Umage for at faae et stort Spørgsmaal gjort ud af dette. Det forekommer mig, at det tydelig nok fremgaar af, hvad jeg før sagde, at jeg ingenlunde har tænkt mig, at der kunde lægges det deri, som den ærede Ordfører vil lægge deri, og at jeg selvselv heller ikke skulde have det Mindste at indvende imod at tage disse Poster paa en Tillægsbevillingslov. I Forbigaaende bemærkede den ærede Ordfører, at jeg havde Aret i den Betragtning, at Bevillingernes Betydning er ligesaa fuld for Representationen, som for Regjeringen. Jeg skal dertil sige, at den ærede Ordførers Betragtning kun kan være rigtig, naar han anser sit Standpunkt for det almindelig anerkjendte, nemlig det, at vi her i Landet have en Folkethingsparlamentarisme; saa er det rigtig, men under en anden Forudsætning ikke. At den ærede Ordfører saa stærkt vil gjøre mig ansvarlig for at have tilveiebragt Konflikten mellem Rigsdagens to Afbelinger denne Gang, staar i en bestemt Modsigelse med, hvad den ærede Ordfører har anført tidligere — med hvilken Ret vil jeg overlade den ærede Ordfører selv at hævde, — at det netop var mig, som i første Del af denne Samling forhindrede, at Finantsloven kom tilbage fra Folkethinget til Landsthinget. Dersom det var min Opgave, som den ærede Ordfører synes at ville stille det, at tilveiebringe Uoverensstemmelse og Konflikter mellem Thingene, saa kan jeg ikke forstaa, at den ærede Ordfører, selv om han mente det, dog kunde være lefsindig nok til her at udtale, at det skyldtes Regjeringen, at det ikke allerede forrige Gang kom til en Uoverensstemmelse mellem Thingene. Jeg har ikke godkjendt den ærede Ordførers Bemærkninger om, hvad der passerede forrige Gang; jeg overlader ganske ham at bære Ansvar for Rigtigheden af hans Udtalelse i saa Henseende. Endnu skal jeg kun til det ærede Medlem fra Hjørring Aants 1ste Valgkreds (H. C. Nyholm) bemærke, at hans Uvilfredsighed med ikke at se Ræglingsforslaget fra forrige Gang fremlagt af Regjeringen, forekommer mig meget uberettiget. For mig staar det absolut saaledes, at, naar et Forsøg paa at naae Overenskomst er bristet overfor det forrige Folkething, saa er det Naturlige det, at man tager til Udgangspunkt for de fornævnte Forsøg det samme Standpunkt, som man fra begge Sider indtog forrige Gang. Jeg udtalte forsaavidt min Erkjendelse af, at, selv om man var nok saa ivrig for at søge Overens-